

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Gad, Emma.

Titel | Title:

Genklang, dramatisk Bagatel.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Folketeatret 4

DK

Dette manuskript er ophavsretligt beskyttet, og må kun benyttes til personlig brug. Du må dog også bruge manuskriptet i forbindelse med optagelsesprøve på de danske teaterskoler.

Hvis du vil opføre manuskriptet, skal du have samtykke fra rettighedshaveren. Du kan i den forbindelse kontakte fagorganisationen Danske Dramatikere. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This manuscript is copyright protected and is only for personal use. However, you may also use the manuscript when applying for enrolment at Danish schools of performing arts

If you want to perform the manuscript, you must have the consent of the copyright holder. In that regard, you can contact the Danish Writers Guild. Always remember to credit the author.

Dramat.Bibl.

Folketeatret

Emma Gad:

Genklang.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020623684

*Miljøeret til Cecile
1918 Aldorh. Salau.
Lph. Niemann*

Folkeleda brol

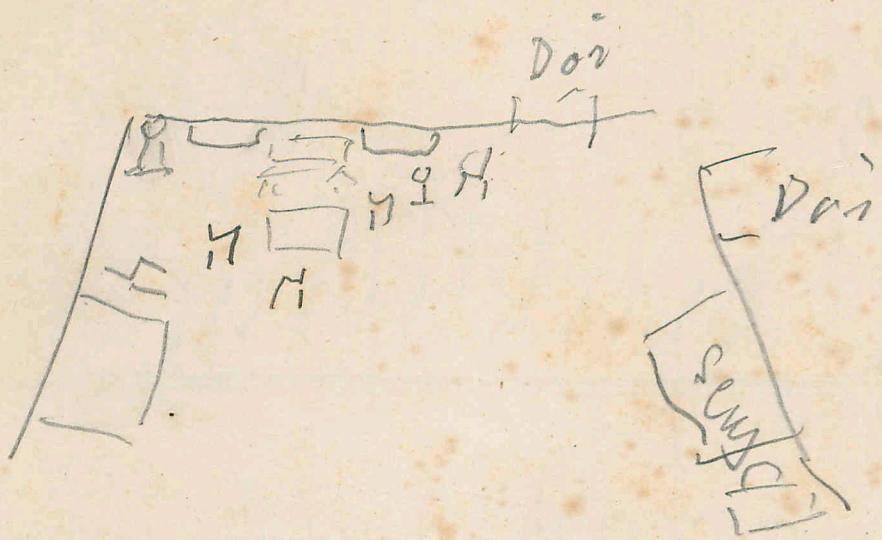
Emma Gad

"Gengislægning"

Astramatisk Dragster.

DRAMATISK BIBLIOTEK
FIOLESTRÆDE 1
1171 KØBENHAVN K.

af Frø Emma Gad

"Personerne".

Niels Lyngs.

Hans.

Maren.

Handlingen foregaa paa Landet
i Maren-Hus.

12 mill

Igenen forestiller entarvelig men ret hyggelig Stue. Til højre en Dragkiste, til venstre en Himmelsteng. I Baggr. Udgang til en lille Førstue. Til venstre et vindue, til højre

Hør ind til Køkkenet.

(Maren går smaaansynende omkring og støver Möblerne af.)

Maren (ser ind af Vinduet)

Nej, det var dog farligt hvor det har givet sig til at regne. Og jeg ser nu skulde ind og setil Koen (det solle Kræ). (mønster igen)

(Blara kommer ind fra Førstuen. Hun er kleddt i elegant Ridedragt.)

Blara (ved doren)

Goddag Maren!

6.

I

Maren. M. El.

H- er set Hem, Komtesse Clara. En H- er ikke
igen inde at ride alene - og i Set afskyelige
Veir. Nei, men Tørres, hvor H- er vaart (Set
gaar jo slet ikke om)

Clara.

Jeg gav nok vide, hvordan man skulle ind,
gaa at blive vaart naar man sidder paa en
hest i en saadan skyregn.

Maren.

Jeg kommer min Gantten til at give Hem
min grøntærmede Hvergarnskjole paa.

Clara.

Gut ved hvordan jeg vilde tage mig ind i
den! Nei Tak skal du have! Tør mig blot
en smule af.

7

Maren (hentet et Klæde)

Det er næsten dels som dengang De var ^{driven} falden
i Snelbækken med Den nye ^{med} klædsels Peltz paa
kam De hørke:

Blara.

Fa, jeg skaffede Dig mange Bryderier med
min Vildskab, da jeg var Barn, og altid
var Dog min kære gamle (Maren) Himmer
paa mit Parti.

Maren.

Fa, Det skulde jeg mene, min Glæst! Fa,
naar vi to er (ganske) alene, saa maa jeg
nok have Lov at sige Hū til Dig lige,
som i gamle Dage.

Blara (tager hende om Skul,

Seren) Alles helst, Maren!

Maren.

For naar jeg ser Dig som saadan en fin voxen
 Trocken, sammen med alle de foremme Herrer
 og Damer, saa kan jeg næsten ikke faa i mit
 Hoved, at Det er Det samme iltre Pigebarn
 Der legede Røver med Husmandsængerne
 og gører saa mangen lille Sorg int inde paa
 mit Kammer. Kan Du huske, hvor Det
 var galt fat, da Du havde smidt Neglen til
 Skoleskabet i Hammem, for at slippe at skri-
 tydeks
 ve i stil

Clara.

Lad os ikke komme int paa mit Synderegi-
 ster, saa bliver vi aldrig færdige. Men jeg
 forstyrre Dig sa ikke - jeg kan vel nok
 blive et Kvarters Tid hos Dig

Maren. skr.

Nei, Det var sa velsignet. Det er ikke for fint,
at jeg har Dig lidt for mig selv.

Clara.

Fa Det er i Grunden ogsaa en Skam at jeg
ikke besøger Dig oftere.

Maren.

Hk ja - jeg sidder sammen meget ene for mig
selv her, kan Du tro, for naar man i saa
mange Aar har været paa saadant et fint
Hed som hos Fer, saa synes man ligegott.
Der er noget, som mankerer Bønderne
her omkring i Landsbyen! Naa! Det for-
staar sig - jeg har jo Selskab - baade i
Koen og Imaakreaturerne, og jeg klager
heller ikke. Men bare de nu ikke bliver

10 lange for Dig berhjemme i dette Herrens
Veir.

Clara.

De venter mig øst ikke hjemme. (peger ind
ad vinduet) Jeg skal til frokost oppe her
paa Adelerosborg, holm.

Maren.

Naa, gænke) alene?

Clara.

Nei, Mama og mine forlovede kommer ki,
rende af den store Landevej, men da Grev
Adeler gerne vilde have jeg skulde prøve
den my Flings, han har faaet fra Eng,,
land, saa kom han selv til Hest imor,,
ges for at hente mig.

Maren.

Hille Sen! //

Blara.

Men bedst som vi red, kom denne forfærdelige
(Regnbyge, og så vidste jeg ikke bedre end at
søge Tiefnigt (her) hos Dig.

Maren.

Men Fosse - Greven og Hingsten - hvor er
Se da denne?

Blara.

De sætte afsted op til Gaarden for at sende
en Vogn her ned efter mig.

Maren (smiler)

Naa såadan - men det syntes ham maa,
ske ikke om, så hastigt at blive ud
med Dig

Blara.

Hvem - Hingsten?

Maren.

Nei, Greven, begribeligvis. Men jeg har
ellers hørt at Det skal være et ~~deligt~~ ^{deligt} Krea,
tår.

Blara. (er)

Mener Du Greven?

Maren.

Nei, Hingsten! - Du skal nu altid have Blaser
med mig. Men såa er det vel også snart,
hvad Se siger, at Du er forlovet med Greven?

Blara.

Nei endnu - nei vist ikke!

Maren.

Men såa bliver Du set bestemt snart.

Blara (med et lille Lúk)

Fa, det gör jeg vel.

Maren.

⑨ Denne Regnbyge - Den kom maaske noget ubehagligt - hvad?

Blara. (med et lille Smil)

Hu er i Grunden ikke saa dum som du øer mit til, min gamle Maren!

Maren.

Nei, det er det jeg altid siger. (peger mit ar Vinduet) Sk ja - jeg ser jo hver dag op til Slottet - (jeg kan jo se noget af det der bag Træerne, og om Aftenen naar jeg ser lysene skimme mit af de store vinduer, saa synes jeg næsten det er ligesaa smukt som det Eventyr, jeg i Vinter hørte læse op omme paa Kroen) Og der skal jeg maaske må op leve at se Dig

5 side for. Bordenden med Prinsen og Baronen.

Clara.

Hvem du paa Kroen?

Maren.

Nei, der ved jeg da ikke er hverken Baronen

(af) eller Lakaien i Knæbuxer. Men vi greven
selv, - han har jeg jo ikke set, siden han
var Drenge.

Clara.

Nei, han er jo mylig kommen hjem fra
Udlændet

Maren.

Nede i Landsbyen, der sige de skam at
han er blevet til en farlig brøsig Stinstik-
ker, der ikke kerer sig om at have et venligt
Ord til overs til den simple Mand. Det er

Så ikke saamt, hvad?

Clara (trekker på Skulderen)

Jeg ved sammenst ikke.

Maren.

Hvordan ser han i?

Clara. (lægegyldig)

Ha - som alle andre - han har en grå ~~skæve~~,
overtrække paa.

Maren.

Ikke andet?

Clara. (er)

Jo bevarer; baade Benklevter og Vest.

Maren.

Ha - Du er en Spasmager, er Du. Ta ja, jeg
faar ham jo nok snart at se... (det feiler
ikke.)

Clara.

Fa, Den Lykke kan Du vist opnaa om et Fie,
blik.

Maren

Laa?

Clara. (ditt forlegen)

Han kommer her net igen for at hente mig
med Vognen. Maren.

(Her! Th Herre Tesüs, og jeg har ikke faaet
Serene Gardiner op.

Clara.

Det tager han Dig vist ikke ilde op.

Maren.

Ha nei - han kommer nok ikke for Gar,
Sinernes Skyld! Laa skal Du se, han
frier til Dig i Vognen.

Clara.

17.

Nei hør Maren, vi bliver jeg snart vred.

Maren.

Ta ja - (Du skal øe!) Men så vil jeg da skyn,
Se mig int og give Koen mit Foder og lave
Dig en Kop Kaffe.

Clara.

Nei Tak, jeg trenger ikke til Noget.

Maren.

((Ha, Du med Din Tugle appetit.

Clara.

Tak. - Du ved vist ikke, at somme Tugle
fortærer Serøs egen Vægt 7 Gange i Døgnet.

Maren.

Th Du Fredsens - Det er da en Guds Lykke
at det ikke er Kærne) To, såancer skal

Gå have en Taar varm Kaffe at styrke Dig
paa. Saar kan jeg give Hønsene lidt med Set
samme.

~ opør Clara (er)
Taar De da Kaffe?

Maren (peger paa hende)

Favist - Den kluge Høne, der sidder staet
(Him gaan int i Kokkenet)

Det er opør kjetelig med det & der!
Sej synes der er nogen inde i Gangen.

(gaar hen og aabner Døren - taler int)

Vil De ikke heller komme indenfor.

(Niels Lyngje kommer int. Han er kledd
i lysgraa Sommerdragt)

Niels

Det var ikke min mening paa den Maade

19.

at trænge ind, men hvis De tillader, at jeg
opholder mig her et øjeblik, mens Det
requer også stærkt — —

Clara.

Med fornøjelse!

(Niels bliver staende ved døren og tørner
sin frakke med et lommetørklæde)

Clara.

Vil De ikke tage Pecado?

Niels.

Fug takker (kommer nærmere) Men seer
jeg rigtigt — Kontesse Clara —

(Clara overrasket — Flot Ophold hvor de
begge synes forlegen)

Niels (fatter sig)

Tør jeg spørge om De hører hjemme her.

20.

Clara.

Det maa De jo tro, siden jeg byder Dem vel,
kommen.

Niels (sær sig om)

(Men jeg trod set alligevel ikke

Clara.

Niels
Det gør De Ret i). Jeg er komme hjemme her, for,
Si jeg er) i Besøg hos min gamle Amme, og
Set himed - ligesom De - paa Grind af Regn,
vejet.

Niels.

Aa - saa var det maaske Dem jeg for lidt
siden saa ride i Skoven paa en Seelig Hest.

Clara.

Fa formodentlig - jeg saa ikke Dem.

Niels.

Nei, De lot til at være meget optaget af
~~at lytte til en forladen Herre med et Par
skinnende (blanke) Ridestøvler~~^{21.}

Clara.

Saa - Dem havde jeg ikke lagt Merke til .

Niels-

Det var ellers - Synt.

Clara

For hvem?

Niels-

For Støvlerne .

Clara.

Aa - om et Gieblik faar jeg vist efter
Lejlighed til at bemærke Dem .

Niels

Ah: (efter en Pause) De tilhørte maaske

en Paarørende af Dem?

Clara (lidt usikker)

Nei - en Nabo - og Ven.

Niels. (ser paa hende)

Naa såadan!

Clara Paris

Mens sig mig - hvor kommer De egentlig fra?

Niels.

Tra Ternbanestationen - saa lidt eventyr, ligt som muligt.

Clara.

Saa har De altsaa for en Gang - Skyld ladet
Herr drive bort fra Heres gamle Dokumenter

Niels.

Haa er det Dog saaet at ørige smarere gamle
Dokumenter ^{i et under} (ent) De grønne Træer der har

23.

lokket mig fra Byen, skjønt jeg maa sige
at jeg har befundet mig øerdeles vel ved at
vandre under dem.

Clara.

He indrømmer dog maa ske at Skovmær,
ker lugter bedre end gamle Bojer!

Niels.

Het ved jeg ikke engang om jeg kan int-
rimme. Naar jeg lukker en gammel Bog
op, er det ligesom forrige Tiders Tanke,
gang slog mig imøde, og det er en Huft
jeg synes om.

Clara.

Het er ontrent som lift hedengangen
Poesi kan hænge ved en gammel Vilte.

Niels.

Hver holder øig til sit Omraade.

Clara.

Nen hvor vil De egentlig søger Sen arværdige
Gjæft her imellem Skovmærkene.

Niels.

F en Kirkelog her i Nærheden hvor jeg vil
søge nogle Oplysninger til et kultursto,
risk Værk jeg arbeider paa.

Clara.

Naa såaledes.

Niels (sier int)

Het er maaske Kirken man ser der bag Tre,
toppene.

Clara.

Nei, Det er en (stor) Herregård.

Niels.

25

Den ser jo storartet ud. Hjem tilhører den?

Clara (lidt forlegen)

Grev Adler - Den Herre jeg red med.

Niels.

Noa - Ja såa er det da intet Under at Størlerne
skimmede af Tilfredshed. Pansé.

Clara. (efters et Ophold.)

De er jo blevet en lidt Videnskabsmand, siden
vi såa's! Doktor - maaske snart Professor,
har jeg hørt.

Niels

Er virkelig Rygget om min Far den næst
til Dere's fjerme Ifcere?

Clara.

Om Dere'er! Jeg har stadig Dere's sidste
Bog liggende paa mit Bord.

Niels

Formodentlig nøgskaaren?

Clara

Iaa set trox He! Nei, Den er smarere helt
slitt op.

Niels:

Iaa han He forandret Dem betydelig, siden
He skulde lære Heres Lektier til vore Historie-
timer.

Clara:

He var vist også en meget fordringsfuld
lærer.

Niels:

Ia var det lynt at øige, at He var en fordrings-
fuld lærer, især hvad Aarstal angik - Dem
holdt He ikke af.

Clara

(Nej, for dem kan man ikke snakke sig
fra.) ~~Hans tal er im engang meget nævnt
ikke holde af.~~

Niels

~~Nej, især et, naar de komme hilt til aars.~~

Clara

~~men~~
Herrgud - var jeg virkelig så soven. Ved
de hvart - Anekdoterne var jeg dog ganske
flink i

Niels

Fa, dem syntes de bedre om end de politi,
ske forviklinger i Trediveaarskrigen.

Clara

Fa - Den havde også sine interessante
punkter, som jeg husker endnu. Vil de

høre: „Ha Protestanterne stædig blevে under,
 trykte, gik Afsendinge af Den böhmiske
 Abel op paa Slotet i Prag. Her blevে de kei,
 særlige Raader kastede ind af vinduet og
 Greven af Thürin faldt ind i Mähren“

Ig! Niels
Ganske rigtigt. Skal vi lade ham blive
 liggende der?

Clara.

Fa lad os det.

Niels-
 Det gjorde vi nok Forresten og daa Dengang,
 for det var vist netop der vi var, da det tog
 en saa brat Smide med vore timer.

Clara (forlegen)

Fa, det kan nok være —

Niels. (dikt foroven)

Tilgiv at jeg spørger om det - men siger mig -
var det Hem selv der tog den Beslutning?

Blara.

Nei.

Niels.

Het har jeg altif omkønt at vide?

Blara.

Het er jo min saalenge øiden at vi gerne kan
tale aabenhjertigt om det. Mama greb mig
paa fersk Gerning i vist for hundrede
(gang) at læse det Vers. De havde skrevet
til mig.

Niels.

~~Fa paa Saende var det jo ikke beregnet.~~

Blara.

Nei, set nu også De nok sige! Hvor kunne De
Sog - tank at lægge det i Boggen, mens han
sælv var til Stede.

Niels.

Ellers havde jeg jo ikke behovet at skrive.

Clara.

(Det har De forresten ret i).

Niels

Det forbøns er mig him at en såa verdenskloq,
 klog Dame ikke havde ^{hun} indset, at Sigt er
 en meget nærliggende Følge af at lade
 en nybagt Kandidat læse med en smuk
 ung Pige.

Clara.

~~Netop fordi han er verdenskloq, ligger
 maaskeErotik ikke saameget for hende.~~

Niels.

Eller him for Egotiken.

Clara.

Ravde de blot set den indsignerede Nine
hvornet han rev det ulykkelige lille Digt
i Stumper og Styrkkes.

Niels.

Det havde sikkert ikke fortjent bedre,
men maa ske jeg selv - - -

Clara.

Var da Mannas Afskedsskrivelse lidt - - -

Niels.

Lidt kortfattet - ja maa ske. Jeg haaber blot
at min Let sindighed - ~~mi Håndhed~~ ikke
gik formegent ud over Dem (med?)

Clara.

Aa - jeg blev sporeuntregt - sendt herind paa
Landet med en Tante.

Niels

(Den i slige Tilfælde altid ved Haanden
værende Tante Nine.) Aa - Den Straf var
maaske haart nok.

Clara

(Nei tvertimod. (list förenede) Men) De maa
hinske - jeg var øyten Far - og troede, som
man har i den Alder, at jeg maatte få
af Løg for Deres Skyld. (en lettere Tone)
Midertid - vi er der gaaet 6 Aar siden
Den Tid, og De ser - endnu er jeg ikke Sød.

Niels

Iaa sker Det vist nejope af den Grund.

Clara.

33.

Men se Det nu engang med Mannsø sine - - -

Niels.

Nei ved De hvort - Det maa De ikke forlange.

Clara.

Betank - en Stiderende Ser vanborgerlig fort.

Niels

Det pleier Stiderende gemenlig at være.

Clara.

Men at en almindelig ung Kandidat, uden
Formue, uden Fremtid ^{Turde} kunne vove at benytte
sin Stilling som Acerer til at skrive Kærlig,
hedskreve til en ung Dame der hver Dag
har en lang Række Forfædre for Sie - - -

Niels.

Hvor - om jeg for spørge?

Clara (der)

Taa Væggen.

Niels

Og det forfædre Ser har levet for de mytlig,
ste og edlestे formaal. At gaa paa Tagt om
Hagen og strikke sig fulde om Aftenerne.

Clara.

Det bryder man sig ikke om, naar de blot
er Ser.

Niels.

Nei, sind fri Den vel - han været Ser.

Clara.

Ja ja - De kom sædvens spejge med Set, men
jeg troede mesten, at hvis Set var blevet til
Alvor, havde Mama taget sin Død.

Niels.

Hind bewares - og gjort alle forfædrene

Seroppe Selvagtige i Mykken.

Blaka. (er)

Var saa god at tage Dem lidt iagt.

Niels.

Pegiver maaske inn Heres Mama Pet.

Gloria.

Aa - baade ja og nei.. for mit eget Vedkom,

mende bryder jeg mig - jeg havde nør sagt

Pokker om mine Forfedre - jeg finder den

saaar gruelig kedelige at se paa med

Seres stive Pibekraver, men naar man

fra sin tidligste Barndom faar at høre

at Den Ser tilhører en gammel Slægt

er et Led i en Kæde og ikke har Lov at

font ydre Helheden, saa ender man med

selv at tro Det.

Niels

De har udviklet Dem betydelig i kulturihi,
Storke Henseende, siden vi saas. De har givn,
 Sig sat Dem ind i Kastevæsenets Ide, lader
 Set til.

Blara.

Den har sine Fordeler - at øige for de Begün,
 stigede. Det gaaer med os som med Kliker,
 ne i Selskabslivet. De ser staar indenfor øer,
 gør sig, men De ser er med i Dem, mere
 sig saa meget desto bedre.

Niels.

Het er da en Sammenligning jeg kan
 gaa ind paa, for er Der Noget Der forsum,
 mer, saa er Det en Klike.

Blara.

Blara.

Før-siden vi sås, er De virkelig blevet noget - ja, arrogant for jeg vel ikke si ge!

Niels.

Nei hvidbevares, Set Ørs overlader jeg med glæde til dem der han Tøfcedre.

Blara (smiler)

Naa, sådå De mener Set sammen om mig.

Niels.

Hjem ved - vi er det maarke begge to.

Blara.

Eller ingen af os. Det ligger blot i, at vi tilhører to forskjellige Verdenes, der hver for sig mener at staa over den anden.

Niels.

Den ene hvor man yder og den anden

~~Hvor man yder.~~

Clara.

~~Hver yder vel paa sin Vis.~~

Niels

~~Fa-hvis Samfundet skulle have levet af~~

~~Set aandelige Liv man yder i Dere's Verden -~~

~~Gud ved hvor vi saa laa.~~

Clara.

~~Maaske midt i Trediveaarskrigen.~~

Niels

~~Fa-ved Siden af keiserlige Præster.~~

Clara.

~~Men Herregud - fort! De mi ikke holder
af fornemme folk.~~

Niels.

~~Tvertimod, jeg omgaas maaske flere~~

ent He gör, naar alt kommer til alt.

Clara. (studsør)

Iaa....?

Niels

Jeg mener fornemme Naturer - Navn og
Stadt bryder jeg mig ikke om.

Clara (litt opidst) (op)

Kan man faa at vide hvor De finder
saadanne Uvalgte.

Niels.

Hvor som helst! Jeg skal rige Dem, Na,
turen her ad Kastevæsenet, den spredes
sine Gaver hvor den finder for godt.

Clara. (litt argerlig)

Iaa er det virkelig heldigt at Den met op
spredt sine Gader.
finde det for godt imellem Dere's Om-

gangsvenner.

Niels

Og at Geres har andre tiltrækninger -
paa væggen.

Clara. (irriteret)

Herfra siger De i det mindste ikke Nesvis,
heder.

Niels

Hejorde Det vist gerne - hvis De kunne

Clara (heftig)

Vist - ja vist - ja vist - vi er bittre Düm,
papper til Hobe, mener De. - (siden om ^{pause})
Nej hør, Det er i Grunden altfor dumt at
give sig til at skændes! Oprigtig talt...
Sæt til er jeg altfor glad ved at se Dem
igen. nei

Niels.

(Det er ogsåaa somt, lad os hellertale om os selv.)

Blara.

(Ja, fortæl mig ^{helt alt} saa, hvordan han ^{er} He levet siden engang, og hvor han He bedrevet?)

Niels.

Det er egentlig sagt med tre Ord. Jeg har skrevet og læst og efter ^{skrevet.} læst. Vistnok meget kedssommeligt for andre, men engang inel, nem ganske morsomt for mig selv.

Blara.

Det er Hovedstingen.

Niels.

Og He - hvordan har He saa tilbragt sine far?

Clara.

Fa Det er egentlig sagt med et Ord - med
Fornøielser, eller det man kalder Fornøiel-
ser, og Det har ikke altid været øynderlig
for mig selv.

Niels.

Men hvorfor gör De Det da?

Clara (sukker)

Fordi nogen Hanner i mine forhold ikke
har andet at gøre.

Niels.

Og hvad er Det såa for Fornøielser?

Clara.

Spørg heller hvad Det ikke er. Baller,
Middage, Skouture, Kirkekamper, ~~Op-~~,
netter, Tagtpartier, Lystreiser, Velgøren,

43.

hedsfester. Kameture - formen skiftende, Int.,
holdet såa temmelig ens

Niels.

Inholdet har vel for Deres Vedkommende
varet en fortsæt Række Triumfer.

Clara.

Det såa da galt int, naar man ikke havde
nogle Seire at fremviise efter et sør Aars-
Feltzug.

Niels.

6 Star af den Slags - jeg beklager Hem.

Clara. (studsør)

Det er jeg ellers ikke vant til at blive .

Niels.

Manøvrerne er vel foretagne under Deres
Mamas ^{Kynstige} kærlige Ledelse ?

Clara.

Det følger af sig selv. Naar man er gift,
kan man jo ikke gaa type Skrift paa
egen Haand.

Niels. (betonet)

Men ñaa har man den Udevi at ride. La,
der set til.

Clara.

(Fa set er kum fordi) - (stanser og ser om) Mon
Set stadiq regner lige sterket.

Niels. (ser paa hende)

Det haaber jeg.

Clara.

Hør, jeg fik ikke talt med Dem om Deres
Bog. Fa for jeg skal sige Dem - jeg finder
Dem meget behageligere naar De skriver.

Regnen op hold
efterhaanden

Niels.

Saa er Der nemlig Ingen Der siger mig
mod.

Clara.

Teg skylder Dem virkelig en Tak for Den....
jeg har lært saa meget af Den.

Niels.

Hvordan skal jeg opfatte Det =

Clara.

Som mit ramme Alvor. Ikke saaist, Det var
Den Maal vi Den skabeligt at risse, i hvor
hvor Grad Mennesket er et Produkt af
sine Omgivelser.

Niels.

Naturligvis. Hvaad er vi andet end en Gen,
Klang af det vi hører omkring os.

Blara.

Nei, Det er (saa) klart, en Kineser maaten,
ke og føle som en Kineser og en Molbo
som en Molbo.

Niels.

Nødvendigvis, og for den ~~lægs~~ skyld behøv-
~~er~~ De hverken at reise til Kina eller
Molbo. Se hvorken De vil, se paa os selv,
er vi ikke, som vi ~~staa~~^{stillet} her, De mest
staaende Exempler der paa. Oprindelig
var vores Natürer i Slægt skab, ikke samst-
vi saa livet i samme Belejring, Lyk-
ken i samme Form. Hvert Ord, hvert
Smil fandt Forstaelse hos den Ander -
~~Vi forstod hinanden~~
(vi var, hvad man i Romantikens Tid
kalde for „skabte for hinanden“). Og

47.

vi - efter at være totalt forskjellige Om.
givelser har tilslørt os, tank også hvor
vi føler/gemmer alt hvad vi siger, at
Det er langt fra Dem til mig.

Clara.

Det er saaft. Men Det er alt også vore Om,
givelser Det må tage Ansvarer for Det -
for vore Følelser, Fader, Lynspræmter,
Tilbøjeligheder og hvad vi alt Det hedder
Det gør os til hvad vi er! Siden jeg
har faaet Det ~~rigtig~~ ^{slaaet fast.} forklaret, har jeg
faaet en så velgørende Ro i Lindet, og
Det er Det jeg skylder Dem en Tak for!

Niels.

Han ingen Harpag-

Clara.

Ved De hvert, Det er rart at have Nogen
at kaste sine Sørgen paa, og Nogen at give
Skylden.

Niels.

Trænger De da til Det?

Clara.

Fa nuar jeg skal være opnigtig, saa har
Der været Tider, hvor Det ikke gik saa
glat for mig. — Tidt og ofte har jeg siddet
Der hjemme og tænkt paa (mens jeg saa
mig om) at hvis et Hjem bestaar i ~~et~~
Samvirket mellem Ens ydre og indre
Liv, (og Det gør Det jo), saa fortjente jeg
ikke, (og ~~sik~~ heller) ikke andet Hjem
end en Række elegante Aftredelsesræce,
relser, hvor jeg en enkelt Gang hvilede

en Haq-Tit efter en Packke Testet, men jeg tankte paa Kjolerne til de næste.

Niels.

~~Het var næst meget formfligt tankt.~~

Clara.

Ig saa var jeg saa lidt lykkelig ved Set. Jeg var saa lett og kert af at begynde paa den ene Læskabsaison efter den anden, med de samme forslitte Polkaer, de samme friserede Kavalerer, de samme flove Hrtigheder. Jeg spungte mig selv, hvor, for man anstrenger sig saadan, hvor, for man gør sit liv til en Parforcejagt efter Glæden, naar man dog ved at den netop flygter for dem der jager efter den. Fa - He vil maaske le af mig, naar

jeg fortæller Herrn, at jeg sommetider mindt
i en Balsal, der strålede af Lyd-af Músik
og Blomster, kunne blive så kummerlig
til Mode, at jeg havde al min Móie med
at trænge Taaerne tilbage, blot fordi
jeg længtes så græselsost efter noget
andet, jeg ved næppe selv hvad - noget der
varmede Hjertet og løftede Lyden.

Niels

Men er Det da mi forbi.

Clara.

Nu gaar det meget bedre, for mi har jeg jo
hørt af Herrn, at det eneste jeg havde at
gøre, var at strække Vaaben og staa mig
til Ro. Jeg kan jo hverken forandre mine
Omgiavelser, eller komme ud af Dem.

Niels.

Hæ er altsaa lykkelig nu?

Blara.

Lykkelig - Det er saadem et stort Ord, men
 nu gør jeg mit Bedste for at se Hypnotiderne
 ved min Tilværelse og finde Glæde ved et
 forfinet skønhedsfyldt Velvære. (Og der er
 egentlig meget der er tiltalende naar man
 forsaaer at tage Bækken af alt.) Jeg be-
 gynder at holde af at drikke et Fiebliks-
 Livsglæde af et perlende Glas Champaigne,
 at stryge Haanden hen over blott Silketøj,
 at lugte til Violer om Vinteren og køles af
 Vandspring om Sommeren. Jeg synes
 om at gaa op at brede tæppebelagte
 trapper og komme ind i høje Verelser

hvor højet fælder blødt og sæmpet paa exotiske
Planter og fine Farverirkninger.

Niels. (opf)

Men m̄ de friserede Kavalerer og de flore
Artigheder.

Blara.

Hem begynder jeg ogsaa at værme mig
til, for jeg kan i Grunden ganske godt
lide smigrende Ord og beundrende Fine
(ser paa ham og smiler) Fa de antager en
uhøje foragtelig Mine, men Det kan ikke
hjælpe, at De bliver vred paa mig. De siger
jo selv... jeg er ikke andet end en Genklang
af Det der lyder omkring mig, og Melortien
valger vi ikke selv.

Niels (lidt skarpt)

Fåa Tilfælde hvorde De dog måske ikke valgt en slet så haablaesende Galopade.

Clara.

Se øe! Er da Heros Liv så harmonisk som en klassisk Symphoni.

Niels.

Het lyder vist ammåssende, men mūlig, vis er Der lidt mere i Det end Det enker, for allevegne - om Det såa er paa et Tag, kommer - hvad en Studentlampe kaster sit rolige Lyd paa en ærlig og haardnakket Bestræbeløe i Det Søndes Tjeneste, hvor De ikke at Der ser fra lyder idet mindste en enkelt Tone med i den store Skönhedens Symphoni, Se wel sagtens er til for at trøste os lidt over Denne Verdens Ufæld.

Kommunikat.

Blara.

Hen hører De ^{mæske} vist såa mere af i Se Omgi,
velser hvor De fejdes.

Niels.

He er dog såa simple, sammenlignede med
Heres. He bestaaar af et Skrivebord, en Bog,
hynde, en Hoben löse Bekendte og en 5-6
gode Venner.

Blara.

Og hvordan er såa de?

Niels-

He beveger sig ikke i hvie Tale hvor man
drinker perlende Champagne under tro-
piske Væster. Det er med Skam at Tale
om snarere paa (Magistrats)kontorer -

55

af kolertuer og lignende prosaiske Steder
at jeg maa støve Dem op, man jeg engang
imellem vil have Dem skækkede sammen
for at vi kan spise vor Aftensmad i sel-
ledsskab.

Clara.

Og hvad tager de sig saa til (fortæl mig
om Det).

Niels.

Fahvad tager de sig til: Naturligvis - be-
nytter de Lejligheden til at siige hverandre
nogle ubehagelige Samheder - Det er jo det
man har Vennetil.

Clara (er) Ja viet!

~~Det fortæller jeg saa godt at De synes. Og
saas?~~

Niels.

Fa-saa ryger Se en Mængde Cigarer, men de hører paa noget gamle Sonater som En af dem har Fløvet og Fingre fulde af. Men først og fremmest Disputerer Se - maa da! De lig- ger hver i Brunden af sin Lænestal og krænger og vender hver Tanke vi lever paa, Se vælter gamle Begreber over Enden og sætter Se nye i Stedet, Se slaaes med Træ, faldt, bombarderer med Indvendinger og parerer med Vittigheder. Og saa skul- Se de øe hvor Dine hjerter - hvor alt set Se er opfyldte af, giver Varme i Fa- den og Flugt i Tanken - ja jeg tror at Se i det Par korte Timer synes at Se har erobret Hærens mest svimlende Højder

57

.... indtil de igen faar de gamle Overfrakker
paa og kommer i tanken om at der er noget
.... nei meget der hedder Kontorshft og Skole,
tiner. står.

Clara. Painé
(med Liv)

Hør, det maa være mormonne tiner. Der
kunde jeg have højt at være med.

Niels.

De er velkommen til at forsøge.

Clara (lidt farlegen)

Ha - De kan begribe - jeg mener set ikke -
set er blot sådanne tiner jeg pludselig
kan faa.

Niels

Lidt opriske Tendenser hos den medførte
Natur.

Blara.

Dem kender De maaske slet ikke til?

Niels (sætterlig)

Ja jo - jeg har kendt dem - og lidt under dem.
 Det er nemlig gaaet mig som Dem, og òg
 jeg har haft perioder hvor jeg synes
 at Skæbnen gerne kunne have føjet øig
 lidt mere efter mine oprindelige Til-
 bøjeligheder.

Blara.

Hvordan var de da - Deres Tilbøjeligheder?

Niels

Ganske almindelige og en smule ophit,
 spidsborgerlige. (betræster hende) Leg
 hvordan en mig Hustru som jeg
 vilde tilbede, og et Hjem der smeltet

sammen med hende ville være mig det
kæreste af alt. Drømmen selv varede ikke
langt, men de ved - ser en drømme som kan
blive ved at opfylde den, selv efter at man er
vækket.

Clara (lidt usikker)

Tankte de da længe derpaa?

Niels

Saa længe til det irriterede mig at jeg
ikke kunne gøre mig fri. Jeg minder...
Der kunne være flæblikke... f. Ex. naar
jeg kom fra mine gifte Venner, hvor
der var lyst og hund og hjemligt, og jeg
saa famlede mig frem til "Hovudsik",
kerne i mine kolde mørke Værelser,
aa hund hvor saa alt kunne forekomme

mig ubeskrivelig tristeligt - jeg kunne
blive hartat nærende ved Tanken om, at
Set vel nægtens aldrig ville blive ander,
ledes, og såa føresatte jeg mig, at jeg
maatte og ville se at blive forelsket.

Clara. (sagte)

Og - Set lykkes? *

Niels

Het lykkes mig at samle en Del beha,
gelige og oplivende Erindringer, (Set
nægter jeg ikke). Men Den Kærlighed
Ser - for at bringe et gammelt Udtryk -
gaar over al Fortant - Den flyr alle For,
scetter, tror He ikke? *

Clara. (føvende)

Og uden den synes He ikke, Set er min,

dig at gitte sig?

Niels

Nei, ved De hvad, jeg kom gaa ind paa
Kærlighed uden Giftermaal, men Gifter-
maal uden Kærlighed. - Nei!

Clara (visikker)

(Men man ser dog saa ofte at andre Hensyn
syr gør sig gældende - og i hengden -
Niels (afbryder hende))

Ethvert andet Hensyn er Helligbrøde
mot En selv - og en anden.)

Clara. (etter et Ophold) Pausie.

Og hvordan gaaer Det Dem nu?

Niels.

Nu faar jeg se at leve saa godt jeg kan,
uden Det Solskin over Livet, som jeg havde

(engang) haabet paa. (lidt tingsō indig)
 Og Det kan jeg vel opgåa! Jeg har nok
 at gøre med at finde mig til Rette med
 Den ubarmhjertige Tyran, Der beher-
 sker mig.

Blara

Geres Husholderske?

Niels

Nei, mit Arbeide. Det har taget mig med
 Hånd og Haar - Det slæger mine Interesser,
 fylder mine tanker, røver min Fred. Ha-
 De kom ikke forestille Dem med hvad
 for en fortærende Twivl, hvad for en
 opslidende Kamp man kan sidde og
 se paa et Stykke overskrevet Papir som
 man havde haabet at kunne fynde

med det Underste af sin Overbevisning. Vil
 Det gaa, saa - ja saa er der vel Ingenting,
 Der kan lignes med den ~~Herrningens fest~~
^{saadanne Fieblikke},
~~lige Opblæssen~~, men vil Det ikke gaa, saa
 er Der heller ingenting Der kan bringe hver
 Tider, hver Nerve til Tigern at Sirre i
 Smerte som Den følelse af Afmagt, hvor
 med man siger til sig selv: „ Jeg maa
 - jeg vil, men jeg kan ikke, jeg kan ikke.)

Blara.

Og saaer De saa Dog ikke En, Der vilde
 sige til Dem: „ Tu, Du kan, Du kan -
 bliv blot ved "

Niels

Hei, vi Den arme Kninde, Der mi int.
 lot sig paa at dele sit Liv med mig.

Tyrannen vilde heller ikke lade hende
have Fret. Hun vilde faa Halvparten
af mine mørkeste Timer, de lyseste kan
jeg ikke dele med nogen.

Clara.

Hun i Dem er De altsaa helt lykkelig?

Niels.

Maa ske, og helt ulykkelig er jeg i ethvert
tilfælde aldrig, for jeg føler mig ikke
torn, og det er følelsen af Tornhed der
kuniger til Gode.

Clara (effter en kisom)

Het troer jeg ogsaa.

Niels.

(Paaes.)

Se saa, nu har vi jo næsten skriftet for
 hinanden.

Clara (sukker)

Og Resultatet er vel blevet, at Tingens af
os i Grunden har Lov at klage! Vi har
begge staet os til Taals med vores Om-
givelser. Hm er der en Ting, der fortroli-
ger mig en Smile.

Niels

Naa!

Clara.

Hør Dem ikke, at det ubestemmelige
Noget, som man i gamle Dage kaldte
Fljertet, at Det, naar man mindst
anede Det, kunde finde paa at give
alle Omgivelser en god Dag, og gøre
Dinsheder paa egen Haand

Niels.

Hjertet er vel også en Genklang - af En selv
Clara.

Og i såa Tilfælde?

Niels.

I såa Tilfælde tror jeg egentlig ikke, vi har
 Gründ til at være angstelige - Nogen af os -
 som De Ær er jeg blevet en fortørret Bog,
 om, og De ---

Clara.

Og jeg ....?

Niels.

De synes allerede at være ganske godt i
 Gang med at lægge De selvkabelige Ver,
 Tægters stramme Snorliv om Den Natur
 Den engang var såa frisk og eindommel-
 lig. De er korrekt. De er blaseret - ikke

67.

samt! De giver endog saa Manna Ret!

Ved De hvort, Det er et alvorligt Kendetegn
~~paa~~ at give en erfaren Manna Ret, saa er man
uumdgaaelig hjemfalden til selv at blive
Verdensdame.

Blara.

~~Endet saa saa forstaaekkeligt! Hadt oö høre,~~
~~hvad De forstaar ved at være Verdensdame.~~

Niels.

At give Det Konventionelle Ret - altid og
i alle Førhold. At være ubonhørlig lige,
overfor en gal Streg, og beundrende lige,
overfor en klog Beregning. At være
imindemanding mod en Prins, slokover
~~Sig mot en Konferentsraad og nedladen~~
~~Se mot en Smekker. At se bedrøvet ud~~

~~ved Begravelser og glat ved Brylluper.~~

~~At gaa i Sørgellos, naar man er blevet
af med en ubehagelig Tante, og i Rosenvært
naar man har mistet en kær Ven. At~~

Clara (aflyder ham)

~~Mange Tak, min fortæller jeg saa godt, hvad
De mener. Ta saadan bliver jeg vel sag,
tens, for saadan er alle De, jeg er omgi,
ven af (He maa huske -- Det er det føl,
les Maal, Ser styres efter).~~

Niels.

~~Farevel ja- at gaa ind i Husinet: He
havde fortjent et Stempel lidt mere
for Hem selv.~~

Clara (heftig)

Aa - Det har idet mindste ikke He hør

at sige.

Niels.

Teg!

Blara.

Fa, He ~~som~~ havde havt i Heres Magt at
gøre mig helt anderledes, end jeg er! Hvor,
for rakte He ikke Haanden ind efter mig,
Sengang jeg ventede paa Dem for at følge
Dem, (i hvort Retning) He ville gaa.

Niels. (stæsser)

Har De ~~haa~~ (elsket mig?).

Blara.

Aa, lad mig kør sige det, selv om jeg
heller børde tie stille. Fa, Det var saadan
- umotstaedigt og uwilkaarligt gav ~~mi~~
jeg Dem hele mit Hjerte, alle mine Tankez

alle mine Længster flö i til Dem. -

Niels

Hunde Ge Sa for min Skyld have brunt
med alt .... trods et alle Hensyn ... alle Tor,
Somme? ...

Blara.

Helt andet end min Kærlighed var mig
ligegeyldigt, og havde den faaet lov at raade
- at arbeide Det frem som laa skjult i
mig, saa var jeg blevet til en ganske
Inden, Det føler jeg! Det er forbi - vi er
jeg den jeg er - jeg gaar uden at se mig
om, herad Den alfare Landevei - som
saa mangen Inden, der havde brunt
om at vandre ad smukkere Veie, men
De børde være Den, der sidst bebreidte

mig set.

Niels.

Om jeg havde vist set . . .

Blara.

Før, om De havde vist, hvor jeg gik her inde
og ventede. (Ha, - hvor jeg husker nū) jeg
syntes - at De måtte komme - at min
Langsel måtte kæde paa Dem. Da g efter
Hag festede mine fine øjne med samme
barnaagtige Haabefuldhed paa Veien
langp Skoven (Serkjernme) hvorfra De
skulde komme. Men nei - ~~Eccerne gik over~~
~~fra sort til hvidt og hvidt til straalende~~
~~gront....~~ Tiden gik og De kom ikke.

Niels-

Pause

Hvor De sa ikke, at også jeg ventede! Sa

sikker var jeg paa, at vi hørte sammen, vi
 to, at i lang tid alt hvad Der hænthe mig,
 gled mig forbi, saa betydningpløst, som Det
 him var fortalen til et vidunderligt Digt,
 Der vilde komme. ~~Han~~ jeg er ikke af de
 lykkelige. Der er skabte til at tage livet med
 storm, og Det er Det, jeg har maattet børde for.
 Lige overfor mig selv er jeg energisk nok,
~~trox~~ jeg, men int at til er jeg saa under-
 lig sky for, at Det jeg føler dybt og stærkt,
 ikke skal finde nogen Klængbunt, naar
 Det kommer frem. Deraf maatte jeg vide
 om De havde fortæct mig, for jeg søgte
 at trænge ind til Dem. Ved et Ørten Hilsen -
 ja et Blik fra Dem vilde jeg have sprængt
 alle Hindringer - uden Det kunne jeg ikke.

(Maren kommer ind fra Kokkenet, bærende
en Bakke med Kaffetøj)

Maren (hviseende, for sig selv)

Tønnes, der er allerede Greven! Saa er det nok
ikke vært at forstyrre! (betragter Niels?)

Het var da et Sejligt Menneske! manfolk.

(Kun gaan forsigtigt ind igen)

Blara (efter et Ophold, hvor
hun har sidset i Tanker) Naa - Det mytter
jo ikke at tanke paa, hvordan livet kum-
Se have været, man maa tage det som det
er! Men fordi vi er blevne skilte af, behøv-
ver vi vel ikke at være helt tabte for hin-
anden, og hvis De engang imellem vilde
komme og besøge mig, naar .... (stanser)

Niels.

Naar De bliver gift! Nei, Det vil jeg ikke.

Clara.

De vil ikke! (Efter et Ophold) Det gør mig ont.

Niels.

Naar jeg skal være opnigig, såa ønsker jeg ikke noget mindre at faa Dem at se.

Clara.

Og hvorfor?

Niels. (venmodig)

Tordi jeg vet, at det vilde være mig en lorg. (Jeg skal sige Dem - jeg har den egen, hest at holde fast ved mine sidste Tid, tryk) Naar jeg har tænkt paa Dem... og jeg behøver ikke at sige Dem, at Det har været tidt, såa har De staet for mig, som De var den sidste Gang jeg såa Dem...

25

Sa He skjulte Dereō forsté Kjærighedsbrev
med et forskrakket og skjelmisk Blik. De
var såa iug Dengang såa frisk, at Det
var, som der fulgte en Duft af vilde Roser
med Hem, naar De trædte ind.

Clara.

Og mī - sig mig Det kūn ~~arligt~~^{arligt} - mī har
Det været en Skuffelse for Dem at se
mig igen.

Niels.

En Skuffelse - nei! Men De er ikke mere
Den samme... (Set Indtryk jeg havde
af Dem, har De idag vistet ind). De lig,
ner ikke mere nogen vild Rose. De er
bragt under Kultur.... indspøret med de
tilbørlige Hensyn og Fordomme. De er

bleven til en fin blegrødt Trivhūsrose, der
blomstrer paa en Slotsterrasse i fuld Bevist-
het om sin fornemme Skønhed.

Clara (. halvt for sig selv)

Det kan være, at De har Ret.

Niels-

Saadan vil jeg for fremtiden tenke paa
Hem, men - tilgin mig - jeg ville nödig
øe Hem paa et endnu höiere Civilisa-
tionstrin. (peger int paa Herregården)
Det Hemm staaer i Begreb med at göre,
vil for beständig beröve Hem det, der
engang har draget mig til Dem.

Clara (. med en Bevægelse)

Yeg forstaaer ikke hvad De mener.

Niels-

77.

Ja jo - jeg tror vi forstaar hinanden. De vil
vel nægter os faa alt set de altraar af Guld
og Glans, men Heres Sjæl vil miste sine
Vinger, det haaber jeg idet mindste, for
ellers vil De blive ulykkelig.

Clara

(farer sammen)

Niels.

Og tror De saa, jeg vilde kunne uholde
at se Dem som en pragtfuld velmæret Grev,
inde, der konverserede mig med et for-
bindeligt og stivuet Selskabssmil. Nei
nei - Det vilde være altfor forfærdeligt.

Clara.

(Ja, men Det vilde jeg aldrig. De vet jo - den
Flagstager man kører sin tillugt til

overfor alt set ser er En ligegyldigt. Et
Forholdet der er En kært - ser er og bliver
man sig selv.

Niels.

Hu set hjælper ikke, He kan tro - jeg har
ret) (tagen begge hændes ^{ket} Kærlighed) Hat mig
senfor blot se på Dem engang endnu -
se rigtigt på Dem! Hat mig indsprente
mig set Billedet, Ser mi som forvir blive
set jeg gemmer bedst af alle. Og så vil
vi sige hinanden farvel.

Maren (kommer ind fra Kokkenet.)

(neier forlegen for Niels)
jeg vilte blot sige - at Vognen oppe fra
gaarden af er kommen.

Clara.

Vognen:

29.

Maren.

Fa Den er saamoen saal, og mi gjordes - Det
møsten Sels ikke Behov, for mi skinner
Solen igen. Men) (forlegen) men jeg vil
bare høre Dem vide, at Den er en anden
Herre med Kærlighed, en ^{Ster} En med
blanke ~~Knagpærer~~ Rideskovler.

Clara.

(gør en uvilkaarlig Bevægelse)

Maren.

Hun staar Der inde ved Hovedsædet, som
~~Hedelit~~ har bragt i Klave med sit Tøje,
og haler og haler i Set, og kan ikke faa
Set op.

Niels (til Clara)

Fa, såa ved jeg ikke om jeg maa følge
Kontessen ind til Vognen.

Clara (usikker)

Tak! (halvt for sig selv, efter et flæbliks-indre Kamp) Nei nei - lad dem såa øige
hvad de vil - jeg kan ikke - jeg vil ikke -
Niels. (gør en overraskende
Bewegetse hen imod hende) Clara!

Clara.

Maren, skynd Dig - løb ind og bed mig
indskyldt! Dig, at jeg havde faaet Ha
vedpine og var gaaet hjem tilfods.

Maren. (polisk)

Fa (det er såa begribeligt at det ikke
er syndelig morsomt at trække ham
med paa Stæb.) Lad ham bare køre hjem

alene med sine blanke Støvler (idet
hun gaar) Naa, mī kan jeg høre ham
 paa L's rūsgangen - såa har han dog
 faaet Tøret løs.

(gaar hurtigt ind i Baggr)

Niels (Tager sin Hat og gør
Mine til at ville tage Afsked)

Blara.

Saa gaar vi da. Hver til Sit, og ses maa,
 ske ikke mere. Men først maa jeg øige
Hem, at mens jeg har talt med Hem her,
 saa har jeg følt, at selv om vi lader
 os nok saa meget paavirke af det,
 vi lever imellem, kan der dog være enkel-
 te fieblikke, der har mere at øige end
 mange Aar. Vort korte Mørde vil give

Genklang i mit liv for lange tider - Set
 maa De tro. (nækker ham Haanden) Og
 saa farvel!

Niels.

Nei - vii tor jeg sige - paa Gensagn:
 (Kan gaar hen imod Høren)

"Prægget falder"

39m

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres